

Γεγά σου, Τιτόνι προσφιλή, κι' αν λέγεται Θωμάς
μήν άπιστή; σ' έμεις,
και βάλε σε παρακλήδ' τον ένα τον δακτύλον
'ετούς τύπους τώσαν ήλων.

Γεγά σου, Τιτόνι προσφιλή,
μά πώς δέν' πήγες; σ' τη Βουλή
για να σου' πουν μοποζόρνο
γλώσσαις, που θέλουν τόρνο;

Γιατί δέν' πήγες, άδελφε, και σ' σ'τά θεωρείς;
πότε σάν σήμερα θα' έρξες αυτήν την εύκαιρία;
Γιατί σ'τό Παρλαμέντο μας δέν' πήγες, κουτομόγια,
να μάθρες να μην άπιστή; σε φουσκωμένα λόγια;
Κι' αν ονομάζομαι Θωμάς, σ' τον Ιταλόν κκαμάρι,
σύ μόνον έχεις τόρνο κι' έχου' έμεις τη χάρη.

"Ακου, Τιτόνι, τον Σκουζέ, που με Μινίστρον πόζα
λέει σιγά χαρούμενος τους στίχους του Τζακόζα:
λ' άμειτσίτσι ε' λ' άρίτες ντέλλε Τζόγιε πιου σάντε
ε' τον λ'ό μάι προβάτο σικόμε εν κουέστ' ινσταντέ,
πώς ή φιλία δηλαδή δίνει χαρά μεγάλη,
και τουτο τό κατάλαβε την ώρα τούτη πάλι,
που Μεγαλόσταυρον κι' άνδρ' από τους άνωτάτους
τόν εκκα' ένα; Βασιλείς άγαγκμένου κράτους.

'Οπόσας έθαυμάσατε και ποίος τελευταί!
κι' αν δέν' σ'ας παρετάξαμεν φαλαγγιδόν όπλίτας,
άλλά σ'ας παρετάξαμεν σχολειών μαθητάς,
άλλά σ'ας παρετάξαμεν πολλού' Αγγικιέτας.

Κι' αν σ'την χώραν των θαυμάτων,
που σφριζ' πολεμική,
παρελάσεις στρατευμάτων
δέν' σ'ας θαύμισαν τό μάτι,
πλην έπαίχθη Γαλλική
κωμωδία σ'τό Παλάτι,
κι' είπαν όλοι—χα χα χα!—
έτσι κάνουν μοναχά
'στά πολιτισμένα κράτη.

Τι πουτ'ών βοή και σάλος!...
Ζήτ' ό Βικτωρ ό μεγάλος.

Μήτε φάσματ' άναρχίας δέν' φοβήθηκ' έδώ πέτρα,
μήτ' έκείνη του Σερπιέρη την άναρχίην γαστέρα.

Και τώρα θα' κατάλαβες σ'την γήν του Παρθενώνος
πώς είνε γκράν άναρχικός ό Βασιληάς μας μόνος,
που πέρνει δίχως συνοδούς τους δρόμους παγανιά
και κάθε γειτονιά,
και μία μπόμπα θα' του' πιά χωρίς έπιφυλάξεις
να ριζή' σ'τό Βασιλικό, γιατί δέν' καν' εισπράξεις.

'Εδίδες, κύριε Θωμά, πη να γινουμε τάπαις...
βεβαίως και με τον Σκουζέ και με τον Κόντε τάπες,
κι' ό κύριος Κορφάτης
σάν φίνος διπλωμάτης
έως εκεί που σούλεγε για ζεγασιμέναις νόταις
να σου ζερμουστρεύτηες πώς τουκλεισαν ης κόταις.

Πολύ σπουδαία πράγματα
θα μάθρες σάν κι' αυτά...
κλεφτοκοτάδων τάγματα
μάς ήλθαν άρκετά.

Ζήτω, του Τιτόνι, ζήτω,
κι' ήλιος άμέσως στήτω
κατά φάλαγγας' Ελών,
και θα' γίνη προς καλόν
άποζηρανοει έλών
και συγχρόνως κεφαλών.

Ζήτω ζήτω του Τιτόνι, πουχει νο και τά λοιπά...
ξέρω πώς ό Βασιληάς σας ταυτοκιντ' άγαπάζ,
πλην άκούσατε την γνώμην του φιλοξενούτος δούλου.
κι' είπατέ του να προσέχη
και' σ'τους δρόμους να μην τρέχη
σάν τον γυλό του Σιμποπούλου.

Τόν Μιραμπέλο χαιρετώ, μάνα' στα Ναυτικά,
όλα σγεδόν μάς ήλθαν τάντιγορπιλικά,
κι' ό Περικλέτος βλέποντας τάντιγορπιλοβόλα
μου λέει σάν βλακέντιος: γιατί μάς ήλθαν όλα,
κι' ή Δόξα μόνο, Φασουλής, δέν' έρχεται, δέν' φθάνει;
κι' έγω του λέω: ντρέπεται, νάθρη, βρε μπεχλιβάνη,
γιατί μάς' σ'τό Ρωμαιοκό τί διαβόλο θα' κάρη;

Τώρα, Τιτόνι προσφιλή,
μάς φεύγεις... ώρα σου καλή,
κι' εκεί που πές, άγαπντέ,
να μη μάς λησμονήσ ποτέ.

Μην είσαι δύσπιστος Θωμάς,
πίνε να γίνης τάπας,
και σε παρακαλώ κι' έμεις
προστάτες κι' άγάπα,
κι' αν με τον Μπόλωδ κι' άλλους συναντηθής' σ'τό Ράπαλο
ανάφερέ του τους Ρωμηούς κι' έμ' τον Σαρκανάπαλο.

* Ο προσφιλείς, όρα καλή,
σε χαιρετώ, Τριναρία,
κι' από συγκίνησι πολλή
μου φεύγουν τρία δάκρυα.

*Ολίγους στίχους κώνω 'σ'τόν Μίμη Κκακλαμάνο.

Τόν επήρανε τον Μίμη να τον κάνουν διπλωμάτη,
και θα' μπη' σ'τό Κονοσάτο, μα χωρίς μονάκ' σ'τό μάτι.
Τέτοιος έπρεπε να γίνη και καλλίτερος ό Μίμης,
πουναι και καλέμι φήμης,
κι' έχει χάρεις ζυλεμέναις, κι' έχει τορευτή σοφία...
τώρ' αντίο Λεωνώρα σ'την δημοσιογραφία.
Κι' είναι για τον τύπο δόξα, κι' είναι για τον τύπο νίκη,
κι' έμεινε τό Νέον' Άστυ σ'τόν γνωστό τον Πετροβίκη.

Και καρδιάς ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας.

Της Κωνσταντινουπόλεως τα Φιλανθρωπικά
έκείνα Καταστήματα, τά τόσον ιδιικά,
λαμπρόν Ημερολόγιον εξέδωσαν κι' έρότος,
όπου παντού τό συνιστ' θερμώς κι' ό Περικλέτος.